

РАТ ПРОТИВ ЗАПАДА У УКРАЈИНИ, ПОСЛЕДЊА ЛИНИЈА ОДБРАНЕ

Судбинска замена елите

Нема у Русији противљења војној операцији. Али садашња бледуњава, плитка, себична и раскорењена позадинска елита потпуно је неодговарајућа ситуацији, недорасла искушењима. Сада је неопходно дати снажан цивилизацијски одговор на питање ко смо ми и шта хоћемо. Ми смо велика источнословенска православна цивилизација. Ми смо Царство, носиоци Светог Предања, империја а не корпорација. Боримо се до смрти против цивилизације Антихриста. Придружите се, ми вас никада више нећемо напустити. (...) Садашња елита то не разуме и не може да носи. Људи са фронта, ново братство победе, воља из дубина народа ову ће лажну елиту или прочистити или збрисати. Ко је сада за статус кво, тај не води миру него одгурује победу

Пише: Александар Дугин

Приближили смо се суштинској промени у самој Русији. Сви причају о „партији рата” и „партији мира”. Мислим да су ови изрази погрешни. Тако је било и 2014. године, али то више не одговара новим условима.

„Странка мира” не постоји у данашњој Русији, јер мир са Западом у садашњим условима није могућ. На садашњем нивоу конфронтације, Запад ће здробити свакога ко има било какве везе са руском моћи и неће прихватити чак ни капитулацију. Наравно, и даље има сигнала руској елити са Запада: „Вадите главнокомандујућег, натерајте га да се преда и опростићемо вам.” Но, прво, ово је немогуће, а затим и нетачно је. Не би опростили.

Али не постоји ни „ратна партија”. Теоретски је могла да постоји (а није постојала) пре 22. фебруара 2022. Сада нема смисла. Рат са Западом (не са Украјином) у пуном јеку је и нема потребе да се ситуација даље заоштрава – ионако се ништа не може вратити, тачка неповратности је пређена, па нема потребе за форсирањем.

Сви они који су данас остали у Русији, који ратују у Украјини, који су лојални председнику и који себе сматрају пуноправним грађанима – сви смо ми „партија рата”. На неки начин. Али специјалну војну операцију није покренула ова партија, покренула ју је сама историја, логика руске државности. Није било ничег субјективног или вештачки организованог, траженог. То је једноставно било неизбежно, и догодило се.

Шта, међутим, мислимо када користимо ове формулације? За државу која је укључена у виталну конфронтацију са Западом – са целим Западом и њему лојалним незападним земљама – имамо (барем до сада) политичку и идеолошку структуру која је, најблаже речено, потпуно неодговарајућа ситуацији. Овде је све усредсређено на лични интерес и појединца; што он не може да дограби или за шта не мари, препушта се коме хоће. И то никако нису добре претпоставке.

Такви су управљиви и послушни, што је предност, али су потпуно ирационални, потпуно окренути Западу и корупцији, немају квалитете неопходне за овај цивилизацијски обрачун. Они су чисти циници, који су се последњих деценија прилагодили свим условима. Недостају им култура, част, савест, лојалност и идеологија. Већини такође недостају административне вештине којима се хвале и замењују их софистицираним PR и GR стратегијама.

Зову их „партија мира”, иако уопште нису за мир, само су потпуно неспособни за рат. Лојални су главнокомандујућем и немају своју вољу или свој план – питање оних који су то имали решавано је у ранијим фазама. Остали су само они који су потпуно одомаћени.

Одозго се чини да су инструментализовани (послушност главнокомандујућем). Одоздо изгледају као издајце и копилад (не сви, али скоро). Зато главнокомандујућег нервира прича о „партији мира”, али то је социолошка чињеница која се не може поништити, само је треба правилно протумачити.

ВРХОВНИ ЛЕГИТИМАН, ЕЛИТА НЕ

Под „партијом мира” друштво подразумева потпуну неадекватност елита. То се сасвим јасно и недвосмислено види одоздо, са прве линије, из војног логора, из елемената обичне свакодневице. Штавише, људи не суде о односима по изразима лица, гримасама и интонацијама, већ по говору тела. А када нарцисоидни егоманијак, играјући се брковима, каже нешто што се коси са стањем у народу, публика повиче: „Ено... издајника!” Али, главнокомандујући је збуњен: „Шта говоре? Нема послушнијег од њега...”

Дакле, идентификовали смо проблем: вођа и људи говоре другачијим језиком.

Народ схвата, са своје позиције, да се елита мора хитно променити, иначе неће бити Победе. То није елита Победе, нема ништа заједничко са њом. Сви канали посредовања између врховног команданта и друштва затворени су елитом, а друштво види да је тај посредник неадекватан. Не може се узети здраво за готово да је виша власт неадекватна – посебно у ратним условима. Дакле, кривица је на починиоцима и они су заиста криви. Врховни је легитиман, елита није.

Данас држава мобилише народ за победу, наизглед невољно, принудно. Већ је свима јасно да се ситуација неће решити чисто техничким путем. Рат (са Западом) постаје народни, цивилизацијски рат. Људи желе да им објаснимо наше вредности, циљеве и видике. Такође, неопходно је једноставно разговарати са Украјинцима на територијама које је ослободила војска – јер, да се разумемо, они нас више никада неће напустити. И

никада их више нећемо оставити. Нећемо напустити Бучу, Ирпен, Кијев и Лавов. И шта ћемо им рећи? Ко смо ми, шта хоћемо од њих? Зашто смо дошли? Шта ми мислимо ко су они?

Неопходно је дати снажан и јасан цивилизацијски одговор. Ми смо велика и самосвојна источнословенска (евроазијска) православна цивилизација. Ми смо Царство, ми смо носиоци Светог Предања. Боримо се до смрти против цивилизације Антихриста. Градимо нови свет, и биће праведан и леп. То смо ми. Сви смо једно, спаја нас не само прошлост, већ и будућност. Хајде да заједно остваримо свој идеал.

ПОСЛЕДЊЕ ЦАРСТВО ДУХА

То сада морамо да кажемо – свима нама, себи, онима који су са нама, а и онима који се боре против нас. Неки се боре из убеђења, а други сумњају ко смо, верујући у површну страну ствари. Ми смо империја, а не корпорација. Последње и једино царство Духа. То нема везе са ратом и миром, има везе са бићем или ништавилом (ако то кажемо с времена на време, урадимо тачно оно што смо рекли).

Претпостављам да тако мисли и главнокомандујући. Чврсто знам да је то оно што народ чека, што сви ми чекамо, али то никако није компатибилно са садашњом елитом. Они не знају ове речи, немају израз лица с којим би требало да се изговоре такве речи. Реч је о нечем другом, свуда – у привреди, у култури, у образовању, у информисању, у влади, у администрацији, па чак и у снагама безбедности. Реч је о нечем другом.

Људи на фронту постају нова снага. Права руска и евроазијска сила. И ту се кује братство између Руса, Чечена, Татара, Дагестанаца, па чак и Украјинаца – ново истинско братство, братство рата, братство победе. С њима је већ немогуће не помирити се, јер су они људи победе – није реч о потчињавању и контроли, него о духу,

вредностима, стварима за које вреди живети и умрети. О ономе за шта можеш да страдаш, за шта можеш бити мучен, спаљен, растргнут, осакаћен. То је нешто веома велико, важно и дубоко. То је врховни елемент Духа, отелотвореног у нешто опипљиво, конкретно – у Отаџбину, Народ, Силу, Веру.

А у позадини елита се руши наочиглед свих. Није способна за овакве услове, није ово за свакога. Добро је што је послушна, али то је, сада, недовољно. Данас није потребно присиљавати на послушност, него будити унутрашњу вољу народа, снагу која долази из дубине. Та воља и снага може или да просветли и прочисти елиту (у којој нису сви ниткови), или да је збрише.

Уништење је најгори сценарио. Али... наши непријатељи нису лоши социолози. И они виде све. И они имају свој лукави план: да буђење руске снаге, патриотске, искористе против саме Русије. Ударац ће бити задат елитама, које се у ратним условима доживљавају као издајничке, али ће погодити другу мету. То је рачуница хибридног ратовања. Ово не би требало да се деси.

Сада морамо да урадимо управо супротно од онога што смо наумили, када смо решили да све замрзнемо и „не мењамо коње на сред пута”. Наши непријатељи управо то чекају. Огорчење народа расте, а на другој страни се намерно ништа не мења.

Данас не мењати ништа значи уништавати и рушити оно што имамо.

„Странка статуса кво” је „партија издајника”. Наравно, она не жели никакав мир, јер никакав мир није могућ. Али смртно се плаши народног буђења, плаши се да народ постане сопствена партија. И „странка статуса кво” не води миру, већ одгурује победу, спречава је.

То је права „партија пораза”. А то је већ сасвим друга ствар. <

(Извор: „[Геополитика.ру](#)“, 15. април 2022.
Превод и опрема: „Нација Прес“)

Објављено: петак, 21. април 2022, 21:16h